

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Larsen, Thøger.; Thøger Larsen ; Titelblad, Tegninger og et Træsnit af Forfatteren.
Titel Title:	<u>Dagene : Viser og Digte</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Vejle : i Kommssion hos Hvidehus Boglade, 1905
Fysiske størrelse Physical extent:	62 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

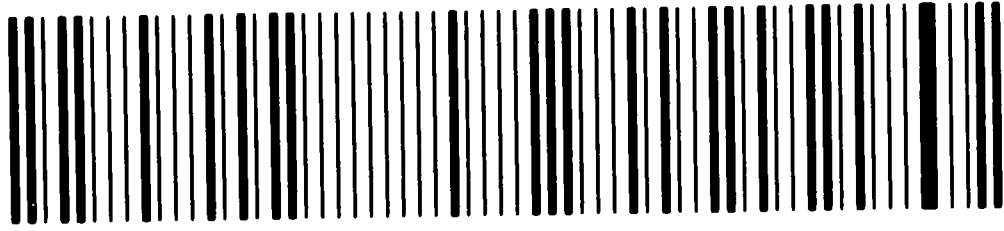
Thøger Larsen.

Dagene.

1905.

53, - 358

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 07495 2

+Rex

THØGER LARSEN

Dagene

Viser og Digte.

I Kommission hos
Hvidehus Boglade, Vejle.

1905

I Kommission hos **Christian Sønderbys Boghandel**
(nu **Hans Riegels**) Lemvig, udkom ifjor:

THØGER LARSEN:
JORD

DIGTE

Udtalelser i Pressen²:

„Tilskueren“: I det smukke og beskedne lille Hefte, der er et Eksempel paa, hvorledes Digte burde udstyres, finder man en fuldt udpræget Personlighed, om end ikke en færdig Digter. Han vil i Tidens Løb kunne lære at behandle Versene med noget større Lethed, hans Sind vil kunne blive mere frit og modtageligt, og hans Kunst, som Følge deraf, rigere og skønnere, men hans Væsen vil næppe danne nye Centrere. Han har alt fundet sig selv — deraf først og fremmest det Præg af Mandighed, der er over hans Vers.

Hvad der gør ham saa forskellig, ikke blot fra den foregaaende*), men i det hele giver ham en Særstilling i dansk Lyrik, er det haardere Stof, hvoraf hans Sind er bygget, og mod hvilket Indtrykkene toner med en barskere Klang. Der er selv i hans Mildhed en Biklang, der røber Metallet. Hans Leg og Spøg har noget af Trøldens Vildskab.

— — Hans Vers er uden indsmigrende Vellyd. Der er noget stridt over dem, der minder om, at de er bleven til i Sandets og Blæstens Egne. Men har Guderne nægtet ham Ynde, har de til Gengæld forlenet hans Sind med en Styrke og en Fynd, der sætter

---

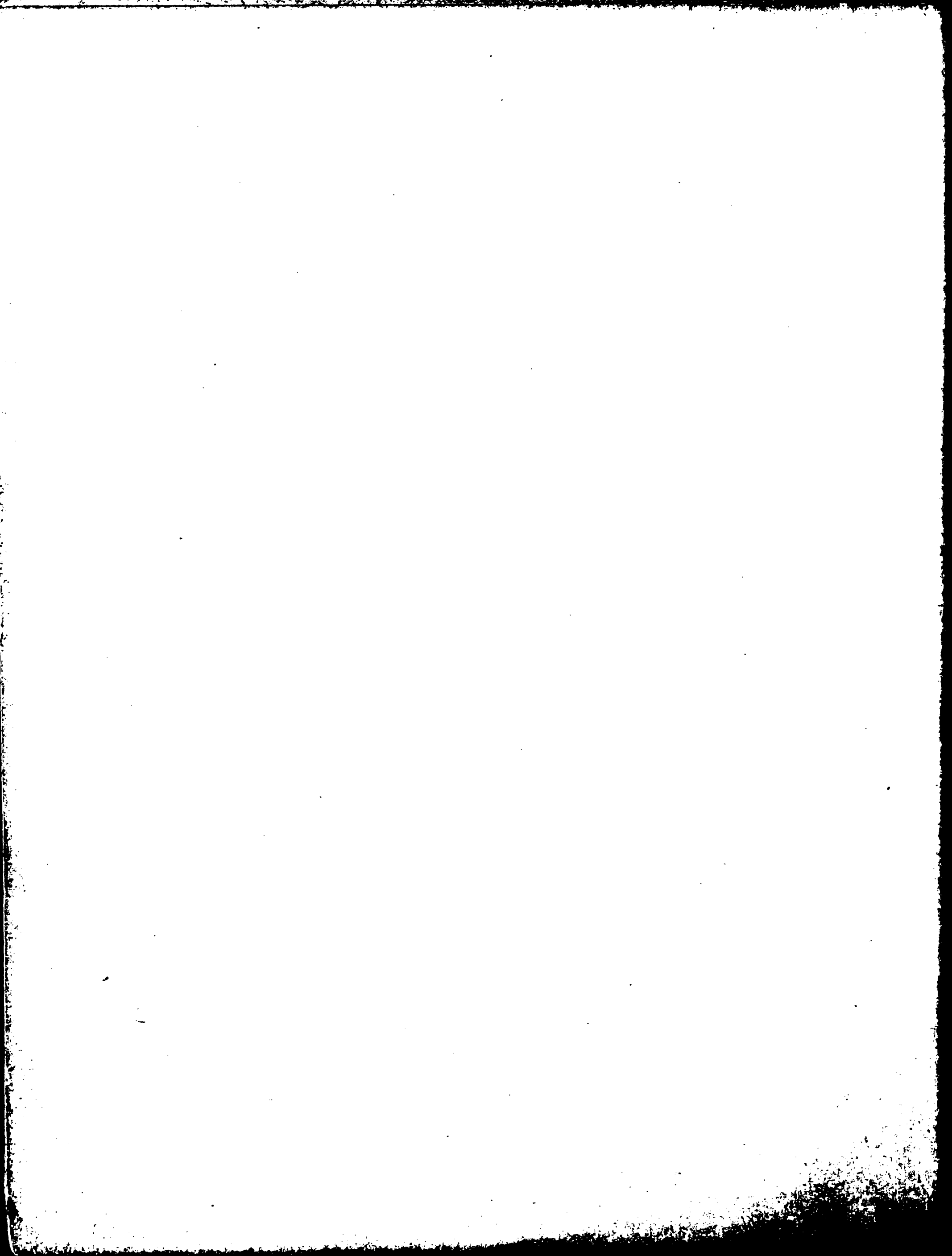
*) Anmeldelsen omfattede flere Forfattere.

Dagene

1906

1485

THØGER LARSEN

Dagene

Viser og Digte.

I Kommission hos
Hvidehus Boglade, Vejle.

1905

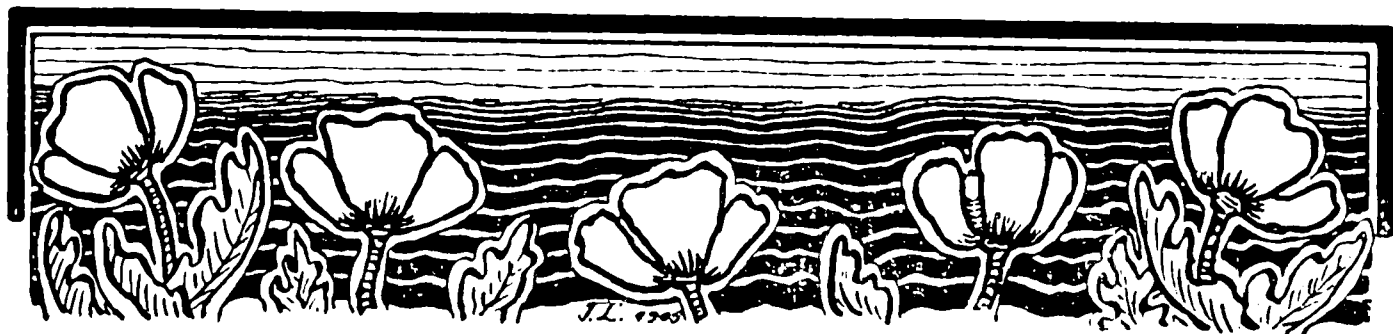

Trykt i Lemvig Bogtrykkeri.

Strandvalmue.

Strandvalmue,
Blomsterlue,
Blomsterlue ved Bredning blaa!
Du blusser paa skønne,
stridbart grønne
Planter, der modigt i Sandet staa,
fjedrende stinde
mod salte Binde,
salte Binde fra Bredning blaa.

Strandvalmue,
Blomsterlue,
Blomsterlue paa nogen Strand!
Fra grønne Lander

dit Gule bander
 paa Livets Ret imod Sø og Sand.
 Fjernt fra de fagre,
 fede Agre
 staar Du som Rætter i Verdens Ban.

Blomst ved Bredning,
 Plante-Hedning!
 Over Dig flager den friske Dag.
 Dit salte Bæsen
 med Søvind's Blæsen
 mødes i indre stridt Behag.
 Stundom vel spier
 Roden, der dier
 Strand, som slubrer i Bølgeslag.

Strandvalmue,
 Blomsterlue,
 Blomsterlue ved Bredning blaa!
 Bondemand's Datter
 med hvippende Patter
 ser du forsigtig i Badet gaa.
 Flyndren glider,
 Krabben bider,
 Krabben bider i Pigens Taa.

Blomsterflamme!
Bølgens Kamme
hvassere tirres mod Efteraar.
Frø bliver modne.
Frugter skal raadne.
Mændene ud med Leerne gaar.
Stormene lange
omkring din Tange
slukker dit sidste Blus for i Mar.

1905.

Vinternat.

Den høje, bitre Vinternat
sig hvælver med sin Kulde
som en uhyre Baddehat
over de tykke Mulde.

Med stivnet Skin paa Vægterpost,
med Lys, den kun maa laane,
hænger deroppe i Himlens Frost
den haarde, døde Maane.

Dg knortet Jord, hvis Kulde gif
dybt ned om Frø og Kerner,
møder saa mangt et pigget Blif
fra Rummet's onde Stjerner.

En lang og langsom Nattevind
langs Vejens Ledningstraade
snyger igennem Landet ind
en ny og navnløs Gaade.

Smaahuse hælder sig mod Skrænt,
forknyt, i fuldstær Krykken.
Gaardene ligger indadvendt
og vender Verden Ryggen.

De slutte Ruder, Egnen rundt,
er thkt med Is bestrøgne,
stirrer saa vist mod Horisont
som stakkels stærgraa Djne.

Forhærdet Skin og Skjgger staar,
en størknet Bemods-Dvale.
Jeg er vel ej en død, der gaar
i Underverdnens Dale?

Hej . . . Jordens Runding drog et Suk,
der sprængte Søens Banser
med Lyd som et hastigt Gennemhug
bag Bakkers Ekko-Skanser.

Et Vatterfred i Søvne lod
fra Dybets Trold-Altover . . .
Ligger i Muld og mørke Skød
et Sejerssfrig og sover?

Vesterhavet.

Jeg stod en Vinterstumring i Bobbjerg Skrænt.
 Et stormhidset Helvedhav laa under mine Fødder,
 Ildsjørnes kolde Værling, det Lavlands-Element,
 der knækker Skibes Staalskal, som vi knækker Nødder.

Krumryggede Bølge-Udbyr fra Horisonten brød.
 Med salte Fræs de stampede sig over de lange Revler.
 Kngende og fogende, som Bunden laa i Blød,
 stormede de Brændingen og sled hinanden i Træbler.

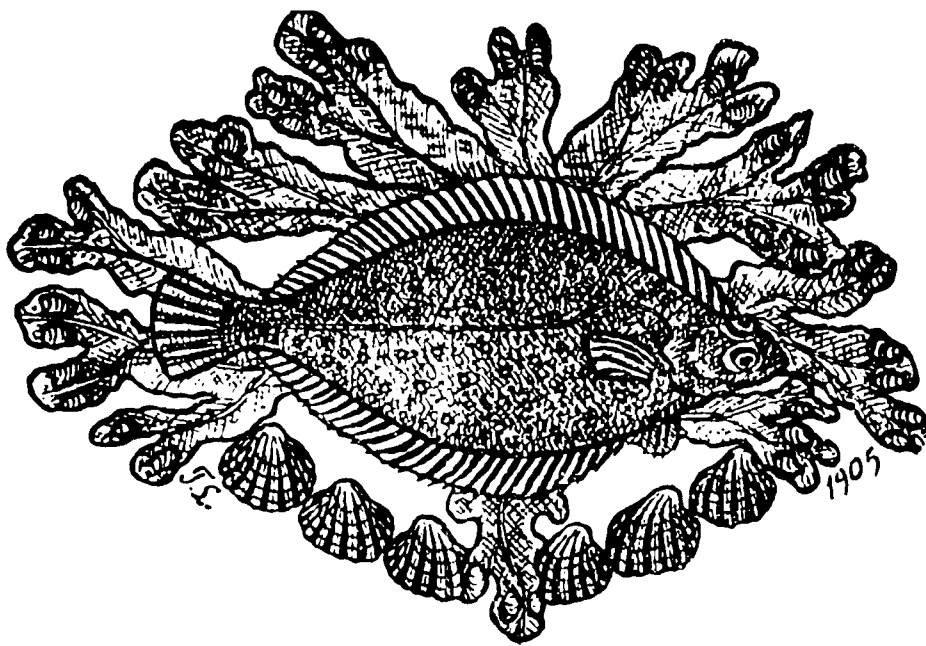
De raste om Bragenes Ribbens rustne Staal,
 der stritter op af Sandet, som Arme i Nød sig løfter.
 Bidder af Skræntens Verfkorp forsvandt i det vaade Baal.
 Lange, lystne Tunger slikked i alle Kløfter.

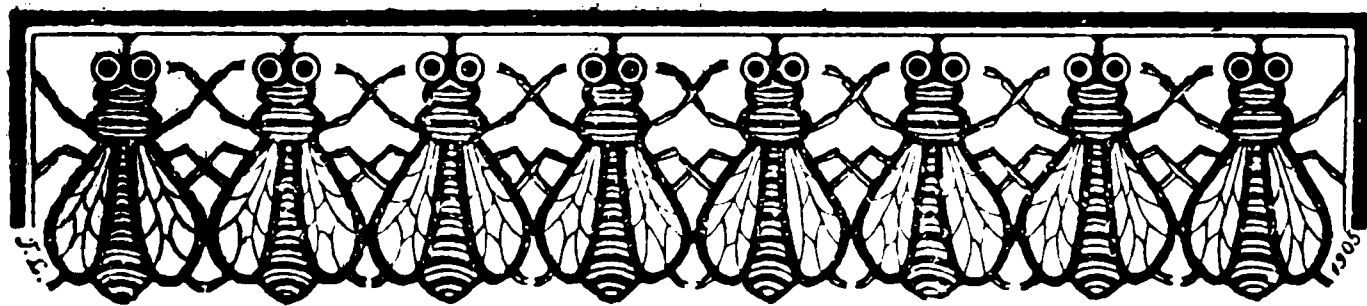
En Sodomas Røg og Ross over Havstokken drev,
 mens de Uhyrer brødes om Bobbjergs Anolde.
 De stiveste Stensfrig i Dret staf og rev,
 som høret ud af Halsen paa Tolvhestes Trolde.

De Skrig de vækker Minder i Menneskets Bryst
om en brændende Kamplarm i Tidernes Dugning,
mellem Kulde og Hede, i Rædsel og Lyst.
Jeg mærker som en svimlende Solmoder=Drugning.

Paa Solen raser Ild, som paa Jorden raser Hav,
der gaar Brandfogs Brænding mod forkullede Kyster.
Den hvirvler sig endnu om sit himmelske Nav
som et fraadende Stjernebaal, en Baade af Lyster.

1905.

Maj.

Nu leger Dam og Børn med faade Spræl,
Insekter snurre gennem Luften vide.
Vi føre lystigt til den lyse Side
paa Solhøstemets store Karusfel.

De grønne Farver op af Mulden stride,
en fastig Drømmefryd mod Solens Brand
her fra min Fod og til min Verdens Rand.
Dg Livsens Grønt brød frem af Træer stride.

Der loffes lystne Dryp fra Kvæns Tand
ved Græssets Lugt. Dg vævre Ratte klavre
i Hylde op mod Fugletriller favre.
Dg Pigen rødmer for den unge Mand.

To gamle Ægtefolk om Huset stavre.
 De sætte sig paa Sønesønnens Harv
 med Minders Efterlyst i magtløs Mark
 og ser paa Bondens Sæd og Lofes Havre.

Den Stjerne-Lap, de tog og gav i Arv,
 er Hjertet fær, skønt Legemet blev krummet,
 forrejst paa Jordens Kurver gennem Rummet,
 og har til Vækst og Fremtid ingen Tare.

En Krøbling, knækket ved et Hestespark,
 har lagt sig under Diget hos sin Krykke
 og digter søde Vers, han lader trykke
 og sælger rundt blandt Bønder Ark for Ark.

De unge Piger sig med Blomster smykke
 og skære Hjerter ud i Træers Bark
 og smile ved, at hver en Urt paa Mark
 forsigtig aabner Rønnen for sin Lykke.

I Grøstefantens mest fordrufne Grøde
 ligger et Udskud, evig Optimist,
 som, overspændt af Foraarsfryd, tilsidst
 paa Jordens Sundhed drikker sig til Døde.

Belystlig yppigt Ubletræet staar,
de blomstertunge Grene døsigt dovne
og blive daglig mer og mer besovne —
o hvilket Svangerskab! o hvilken Vaar!

Igennem Engen blinker Na og Strøm,
der gyldent Fjord og Søer sammenkoble.
Om alting hvælver, spændt af Sol og Drøm,
sig Himlen som en bristefærdig Boble.

1905.

Stille Midnat.

Op af Jorden
 stirrer Fjorden
 i stumt fordybet
 hypnotisk Daanen
 mod Midnatshimlen
 med Stjernebrimlen
 og Halbmaanen.

Hist paa et Brag,
 mod Grundene kæntret,
 sidder Søfuglen
 og tror sig Centret
 i Himmelfuglen
 og Evidheden.
 Himmel foroven.
 Himmel forneden.

Dybt i Skoven
 fra Krat til Krone
 ej Sus, ej Tone,

ej Vift, ej Trille . . .
Dybt i Skoven
som Døden stille . . .

Over Engen
saa fart en Dufsten
hviler sig thst
i Natteluften.
Ej Straa, der bæve . . .
Næppe et Rnst
i Spindelbæve . . .
Ej Myg, der summer . . .
Kun Slummer.

Fjernt og nært
saa thst og sært,
saa dybt og sælsomt
halvmaane-skært . . .
Over Dal og Banke
en spinkel Tanke
af Skin og Skngge.

Sindet føler
det dødsens-tavse

som flygtig Pave
i Livets Bæren . . .

Sindet lytter,
som om det vented
fra Firmamentet,
hvor Verdner vandre
Bane om Bane,
et Bud saa lønligt,
saa ingen andre
maatte det ane.

1901

Ved fjorden.

Jeg elsker de fløstede Bakker,
hvorunder min Barndom Lyset saa',
hvor Skygger med Tænder og Takker
før Aften langt over Agren laa.

Om Morgenens flunked en gylden,
skællet Solhud paa Fjorden der.
Og Killingen lumsked i Gylden,
men fik nok hverken Fugl eller Fjer.

Jeg saa paa Vandenes Slikken
om glatte Sten paa den lange Strand.
Jeg hørte den klingre Brikken
af Tordenregn i et stille Vand.

Jeg sejled, hvor Fiskene svømme
paa farefuld Færd blandt Fristerens Agn.
Jeg lytted til Bøndernes sære Sagn,
der minder om onde Drømme.

Jeg husker vor gamle Vaaning,
hvor vilden Malurt groed i Mur.
Taget var grønnende Skraaning.
Det Hus var et stenet Stykke Natur.

Om Skuden var der saa frodigt
af grønne, fligede Urter smaa.
De voksede nøjsomt og modigt
og lod sig med Taalmod træde paa.

Og Sommerregnen ved Gavlens
skralded i Tordenskræpperne rap,
mens Ludser med barnlig Kravlen
slæbte de kolde Maver i Sjap.

En susende Fuglesvæven
var der ved Stranden i Sommervejr.
Og Frøernes knabrede Dræven
om Astenen lød over Eng og Kær.

Med Grøde i Sindenes Rødder
leged vi Børn ved det høje Korn.
Vi sprang paa hærdede Fødder
blandt Gærdernes Tidslær og Agertorn.

Jeg tænker paa Høstens Tider.
Fader førte de buede Hug
ind imod Agerens Sider.
Kornet faldt under tørre Suk.

De mindede om Døden og Been.
Moder samlede Skaaret i Neg.
Og Fader hvæssede Been,
saa Eggen arrigt mod Strøgen skreg.

Snart trak jeg af Sted med Kvæget
og fæstede hvert Hoved ved sin „Hæl“.
Snart lød gennem Faarebræget
et helligt Krav til min Hyrdesjæl.

Jeg løb mellem Bakken og Fjorden
omkap i en overmodig Hast
med Skjernes Skjgger paa Jorden,
Smaadyr under Foden som Bobler brast.

Jeg lyttede i Aftensvale,
naar hele Naturen andægtig holdt Mund.
Kun fjernt i krogede Dale
buffed en underjordisk Hund.

Min Sang er en Mindekæde.
Jeg gjorde den gerne altfor lang.
Hvert Vers er en gammel Glæde,
jeg værner om gennem Tidens Gang.

2/10 1905.

Estersommer.

Nu er det sildig Estersommer.
 Farver bliver saa visdomsflare.
 Sundhed ælde i Renheds Ro.
 Kornets Stængler er stubbede Tommer,
 stikker Poten paa flugtende Hare.
 Græsset vil stedse for Guds Skyld gro.

Græsset om Jordens krumme Kngge
 vækker grønne Alvor i Sjæle.
 Binden flager i Sprække og Fals:
 Matten lurker i Dagens Skngge,
 Døden løber i Livets Hørle,
 Lidelsen hænger om Lykkens Hals.

Skumle Byger med glanende gule
 Uvejrs hatte i Bule ved Bule
 stamper af Sted paa tykke Hagel.
 Anelser skjarer i Græsset paa Tøften.
 Bygerne bærer vel skjult under Kofsten
 folde Tordeners dumpe Slagel.

3/10 1905

Staden i Østerled.

Der er en Stad i Østerled
med Taarn og gylde Dage.
Der drypper Evigheden ned
i gode, gylde Dage.
Jeg sværger dig ved Himlens Blaa:
did skal du aldrig, aldrig naa.

Der leges trindt om Murens Ring
i Lykens Barnelatter.
Algodheds Hødder gaar omkring
med gavmildt aabne Patter.
Du smed vel glad i Havets Blaa
dit Gods og Guld for did at naa.

Der bærer alle Blomster Frugt,
og alle Rødder glædes.
Og Græsset med den svale Lugt

gror frem saa rast, det ædes.
Alt Folk og Fæ i alle Land
maa længes did med vaaden Tand.

Der vokser ingen Smertens Tjørn,
sker intet Skræmsels Færtegn.
Og der faar alle Piger Børn,
og alle Mænd faar Kærtegn.
Og Trosteb er et ukendt Ord,
hvor intet skinsygt Hjerte bor.

Hvad? Gik din Længsel i min Saks?
Da husk: om did du naaede,
du fik et Spark i Enden straks.
Men trøst dig, thi jeg spaaede,
jeg svor dig til ved Himlens Blaa:
did skal du aldrig, aldrig naa.

10/7 1905.

I Cirkus.

Naar Dag paa Dag forstandig gik
i Kampen for de høje Maal,
at skaffe Klæder, Mad og Drik,
at kaste Bed paa Selvets Baal,
saa vi kan holde længe ud
til allehaande Pligters Bud,
at øve Bærk, som smuldrer hen,
saasnart vi vel er Jord igen —
da er en Cirkus-Aften,
en Flammedaab for Kraften,
et Bad, hvor Sjælen synder
i lønlige Processer,
som Sejd i Heksegrhyder
ved gamle Djævlemesjer.

Musikken styrter ud af Horn
og alskens Instrumenter,
som Hagelbygers tunge Korn,

som Brov af Klowneus Hals.
Og Dyr og Daarer, samlet rundt
paa alle Kontinenter,
de skabe sig og piffes rundt
i Vanvids Keel og Bals.
Hurra, Hurra, Hurra!

Jeg mærker i det vilde Styr
endnu i mig det vilde Dyr,
den Urskovs-Hylets Sfære,
hvor Boesiens Fro var lagt,
hvorfra dens Vækst blev langsomt bragt
ved onde Dine, Tand og Kniv
til tæmmede Bokalers Bragt,
til sirlig Sang om Død og Liv
og kom saa højt i Ver. —

Nu farer fire Heste ind.
Musikken er en Hvirvelvind
i vildest Fald og Stigen,
en overdaadig Skrigen
af Luft, der pines gennem Rør,
af Tarmestreng, der slides mør,
af Nerver, som den Onde flør,

Nu knalder Pisten haardt.
Musikken et andet Tempo faar.
De fire standses fort.
De pludselig Naffen i Bejret slaar
og rundt i Manegen paa Bagben gaar
til Trommer og Horn og Trompeter.
De gaar som i mystisk Herredom,
i Overnatur, der minder mig om
de fire store Profeter. —

Slaa Heste, Alowner, Djæble løs
med Larm fra alle Sider!
Hurra for hver en hastig Løs,
der rundt Manegen rider!
Det er som vilde Kværne
roterer om min Hjerne.
Hvor er min lille Kerne?

1904.

Reformatoren.

Lyk! Sæt dig hos os! Fra et Hul i et Skæg
flyver heftige Ord gennem Salen,
og Meninger lasses mod Dør og mod Væg,
og Livshjnet løstes en Men.

Kom! Skynd dig! Og hør, hvor det knalder i Luft
med Sandhed — i løse Patroner.
Her smadres der Drømme med Brølfornuft.
Her skydes der Mng med Kanoner.

Han skælder forstenede Tusindaars-Mænd,
som staar paa de Tusindpunds Sofler
og vender det døveste Dre til Skænd,
forglemmende Anipler og Anofler.

Hvad! Anurrer I, Folk? Slog han Hul paa jer Gud?
Kom der Spyt paa jer lutherste Mening?
Tilgiv ham. Han vil, I skal hugge ham ud
i en overnaturlig Forstening.

10/7 1905.

Itabostjerner.

Her har man alt længe troet,
at Planeten Mars var beboet.
I Sikker af større Kaliber
har den nemlig vist nogle Striber,
der saa' saa fornuftige ud,
at de næppe var skabte af Gud.

Paa Mars har man forhen troet,
at Jorden vist var beboet.
Det Skøn man dog maatte forlade
med den Motivering — af ve:
at der paa dens Overflade
var intet fornuftigt at se.

16/8 1905.

Jens Højby.

Fuglene stige og svinde
ind under Skjernes Uld.
Ormene bore sig, blinde,
gennem den mørke Muld.

Langsomt Skæbnerne tvindes.
Djeblikkene gaar.
Enkelte Stunder vi mindes,
spredt, i enkelte Aar.

Lys og Mørke har herstet
skiftevis i hvert Døgn.
Blev Sandhed i Langhalm tærstet,
jubled vi over en Løgn.

Jag af Luner og Briser.
Idelig Bølgegang . . .
Efter de muntre Biser
gør vi en sørgelig Sang.

Dagen sin Rigdom naadig
mod levende Dine vender.
Ormene higer med graadig
Blindhed i begge Ender. —

Paa de velsignede Agre
trives de frodige Røer.
Emsom ligger den magre
Bonde Jens Højby og dør.

Mager det var han saalænge,
skønt han tærede kendeligt
paa Kvæg og Marker og Enge.
Hvo æder sig fra sit Endeligt?

Han dør just ikke af Alder,
er kun et Halvhundred Aar.
Des mere fedt det falder,
og trægt og langsomt det gaar.

Han ligger i kalfet Kammer,
fer med dogrende Hjerne
ud gennem Rudernes Kammer
hen i det drivende fjerne.

Bender omsider Bagen
med et taalmodigt Besvær
til sin Kvadrat af Dagen,
mens han fordøjer et Skær.

Hvert et Skær over Himlen
vækker bestemte Minder.
Levede Timers Baggrundslus
inde i Hovedet skinner.

Han mindes den Ungdomshaaben,
der spøger i Midnatsdrøm —
en Seen Himmelen aaben
bagved en Rjolesøm.

Hun, som han højest ophøjede,
sejled for vildfar Vind.
Hun, som med ham sig nøjede,
blev en fræsørstig Kvind.

Lad Anægtene knubbes om Glæde,
der vindes i Tøseleg!
Han har opgivet at æde
og ligger paa Dydens Vej.

Han føler ej mange Piner.
Han følger i Ensomhed
Vinduet's skiftende Miner
og Mindernes løse Skred.

Han husker ogsaa, hvorledes
hans Moder, da han var Dreng,
laa Aar igennem og sledes
af Sygdom i samme Seng.

Ja, ja. Det Liv, som man sanker
sig møjsomt sammen paa Jord,
falmer til blege Tanker,
som i Ens Hoved bor.

Edderkopperne frable
rejsende op og ned
ad Bæggens hvidtede Tavle.
En Mus ved Døren bed.

Fra Revnen, vidt forgrenet,
i Bæggen, ved Hjørnekæffet,
falder Nør=Attenbenet
ned paa Budebetæffet.

Han husker, at da hans Mo'r laa svag
her i den samme Seng,
kaldte hun paa ham en Dag:
„Kom herhen lille Dreng!“

„Se, hvad er det, som pirker
„her paa min venstre Side.
„Det er ved at gøre mig ræd.
„Det vilde jeg gerne vide“.

Hastig til Sengestof
lille Jens Højh løb.
Det var en Tvestjært-Flof,
som paa hans Moder krøb.

Han fik ondt i sin Sjæl.
Dyrene løb paa hans Mo'r,
som naar man letter en Fjæl,
der længe har ligget mod Jord.

Naajaaja. Herre Gud.
 Kravler det lidt under Uld,
 værre det er med alskens Kravl
 nede i Sengen af Muld.

I Gaarden stryges en Ve med Alem.
 De lange Staalstrøg hvæse.
 Stift frummer sig Lyden frem,
 som snydt fra en næb-lang Næse.

Riven skraber mod Gavl.
 Røveren er tjenlig til Slæt.
 Andre skal fælde Jens Højby's Abl.
 Selv er han altfor træt.

Karlen hujer paa Pigen.
 Nu skal de følges af Sted
 ned for at meje ved Sigen.
 Kom det Jens Højby ved?

Fluerne om ham summer.
 Lydens løsagtige Spind
 hilder i Slør og Slummer
 Jens Højby's flakkende Sind.

Han drømmer om Velmagtsdage,
og det i sit Ansigts Sved.
Det rokker i Leens Knage,
saaledes mejer han ned.

Men længe sover han ikke.
Han vaagner skuffet og træt.
Paa Banden Fluerne prikke.
Han blev ej færdig med Slæt.

Han ligger i Afmagts Hede
og drejer sig lidt omkring.
Solen er ikke nede.
Alt lader som ingenting.

Han giver sin vaade Bände
et Strøg af sin haarde Haand.
Han pirker ved Livets Tände
og strækker et Senebaand.

Han ønsker, mens andre jage
mod kommende Tidens Svøb,
at skrue Jorden tilbage
en tredive Solomløb.

Dog hvad . . . Den vilde jo rende
igen som før af Sted.

Og naar de Nar var til Ende,
hvad var da bundet derved?

Saa kunde En atter ligge
her i den samme Seng
og rundt i Krogene figge
og huske paa noget iflæng.

Langsomt fremad der vindes,
men naar En Dødslejet naar,
kan i et Nu man mindes
hele det Slæb af Nar . . . . .

Alt, hvad der blev tilbage,
er kun en Eftermag.
Den er lidt flov at smage.
Jens Højh gaber i Dag.

Andre gøde og grave
og vente paa Frugt og Frø.
Hele hans Livs-Opgave
er nu at ligge og dø.

— Med Skrue bag i Skuden
styrer et Sphluejærn
hovedfulds imod Ruden.
Stop! Du slog nok din Stjern.

Bagved sit stille Garn
haaber Edderkoppen:
„Bare jeg havde det Skarn.
Den Satan har Sul paa Kroppen.“ ---

Winduet falmer omsider.
Lusmørkevidder høres.
Nu er det nok ved de Tider,
Sol over Havet føres. —

Konen kommer at spørge
til, hvorledes det gaar.
Hun bliver fed af at sørge.
Hun har lidt færre af Nar.

Jens Højby faar Mælk at drikke.
Hun sidder paa Sengestof.
Meget taler de ikke.
De har jo talt mer end nok,

„Naja. Nu tænker jeg, Karen,
du snart skal blive mig kvit.
Du kan, naar du skynder dig lidt,
nok lokke en anden i Snaren.“

Igen dette Brøvl. Jo Tak.
Hun tager sin Kande ved Tud.
I Tavshed vrikker hun ud.
Det svier ej mere, det Haf.

Saa angrer Jens Højby. Hun var
dog den af Menneskestaren,
der flest af hans Byrder bar.
Han stønner: „Karen! — Na Karen!“

Men hun er jo gaaet sin Vej.
Der er kun den tætte Dør.
Den hører og svarer ej.
Han skulde betænkt sig før.

Sommernatsmørket er blødt.
Følsomt forer det Rummet,
hvor han ensom, forstummet,
ligger og stirrer forfnyet.

Det skjuler Smaadyr i Spræk
og dem, som kravler i Krogen.
Om Huset gaar Mattens Træk,
en evig Konfliktfogen.

Himlen mod Ruderne klemmer
sin duggede Drømmehinde.
Saa varsomt Alverden glemmer
Jens Højby i Mørket inde.

Det grønne Træ staar for Truen
af Ormen og Økjen og Saven.
Jens Højby, som visner i Stuen,
faar Haab om lidt Hygge i Graven.

Om Englefaar i det høje
har han kun lidtvorn drømt.
Han lader sig gerne nøje
med ej at blive fordømt.

Lad bare et Hul i Grønningen
sluge det hele til Slut. — —
Uglen sidder paa Mønningen.
Hør! Den hujer: Herut! —

Jens Højby veed paa en Brit,
hvorledes han nu er faren.
Mod Døren søger hans Blik.
Han stønner: „Karen! — Na Karen!”

Den røde Maane saa nabo=nær
nu jes for Vinduet stige,
den arrede Sten i sit stille Skær,
de dødes rejsende Rige.

Bag Laden stryges en rusten Le
med flappe, slæbende Skrab.
Det gør Jens Højby saa søvnig.
Hans Mund staar en Smule paa Gab.

Gud, som er ensom og naadig,
sin Fred til Jens Højby sender.
Ormene higer med graadig
Blindhed i begge Ender.

Ormene de er hellige Dyr.
De stopper sig Hulningen fuld.
Bed deres hungrige Stræben
dannes den gode Muld.

Jesper Plovmand.

Paa sin Ager Jesper Plovmand
styrede fast sin Plov i Mulde,
drømte om, hvorledes Kornet
snart paa Marken bølge skulde.

Saadan drømte Jesper Plovmand:
Korn paa Marken, Græs i Engen,
Frugtbarhed i Stald og Lade
og en frugtbar Brud i Sengen.

Alt var Haab for Jesper Plovmand,
mod sin Fremtid skar han Furen,
Fuglesang hans Dren fyldte,
fuld af Løfter laa Naturen. —

Dagen led for Jesper Blommand,
Mulden klined om hans Fodder,
Bloven gned mod Grus og Stengrund,
Bloven skar i Tjørnerødder.

Sædemand blev Jesper Blommand —
da kom Sommersol med Torken:
Vandring gennem Jespers Kornmark
blev en Vandring gennem Orken.

Trægt det gik for Jesper Blommand,
gold blev Agren, tør blev Engen;
længe vared det, før Jesper
fik en Kvinde med i Sengen.

— — —

Nar gik hen for Jesper Blommand,
Marken bar ham Tjørn og Tidjel,
og med Kvinden kun han avled
giftig Spot og Tænders Gnidsel.

Sent og tidligt Jesper Blommand
sled i Marken og i Engen;
hjemme laa hans varme Kvinde
med hans Nabo lunt i Sengen.

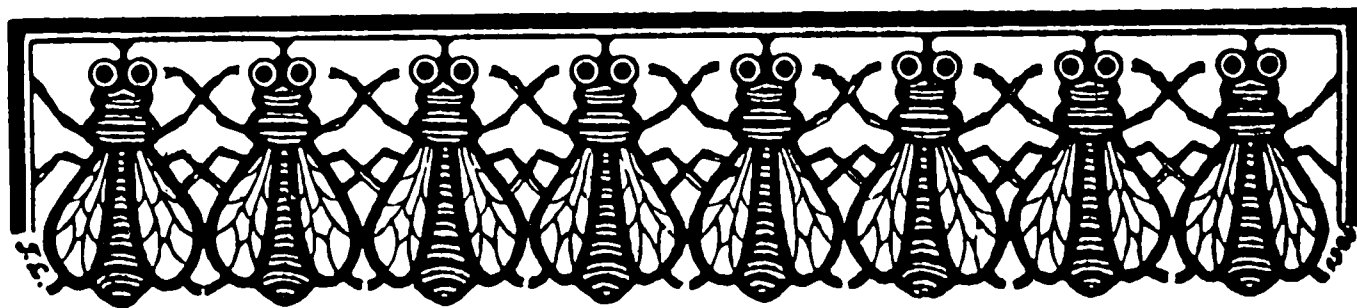
Furer stares i hans Bænde,
fler og fler, af Tidens Rovtand.
Baade Folk og Fæ og Fanden
lo i Smug af Jesper Blommand.

— — —

Alt blev godt, da Jesper Blommand
sent ved Sommer=Aftenrøde
slog et Hestetøj om Halsen,
suffed „Herre Gud“ — og døde.

1901.

Vi bygger.

(Ved Indvielsen af Teknisk Skole i Lemvig 29/9 1901).

Vi lægger Sten paa Sten
og bygger høje Mure
i Livet hver og een.
Vi stræber op fra Syld til Taarn,
at staa paa større Tinder
end nogen saa' tilforn.

En bygger sig som bedst
et Slot af gyldne Drømme,
der vejres bort af Blæst.
En bygger under bedre Aar
et vældigt Storshus-Tempel,
der staar i tusind Aar.

En højner Muren stejl
af Jordens egne Stoffer,
af Døgnets Kalk og Tegl; —
han bygger Lykken lune Hjem;
han bygger Hus og Haller,
hvor Evner hjælpes frem.

I Lykkens lune Bo
der avles unge Evner,
som kræver Lov at gro.
Af frugtbargjorte Evners Sum
staar frem alt Livets Bygværk
i Verdens Tid og Rum.

Her Sten paa Sten er lagt,
til Hus, hvor Kundskab søger
at være Evners Bagt.
Det Hus er selv en liden Sten
i Folkevirkets Murværk.
Vi bygger hver og een.

Bryllupsviser.

(Ved et Bryllup d. 10/5 1900).

I.

Over Bjerge og Hav, over Uger og Skov
er der Love, der blæser ad Menneskers Lov.
Trods vort Frivilje=Præl er det evige Rum
dog et Hav, paa hvis Blaa vore Skæbner er Skum.

Der gaar Mand imod Ost, der gaar Kvinde mod Vest,
men de ledes i Blinde af Længsel og Blæst.
Skont de mener sig fri, kan de mødes paa Sti,
hvor de aldrig kan slippe hinanden forbi.

I en riindende Stund, hvorpaa ingen gav Ngt,
det sig hændte, at Elskov i Hjerter blev vaft,
fløj som flammende Løv gennem Tanker og Marv
og bar ud i det ny, som ta'r Verden i Arv.

II.

Der er en evig Lov
for alt det Liv, der lever:
det Elskov har behov.
Og Elskov rummer Livets Frø —
den saar, hvad evigt lever,
i det, som bort skal dø.

Der er en evig Slægt,
hvor hver og een skal tynge
i Muld af Tidens Vægt.
Men Slægten synker aldrig did.
Gensødes og fornyges
den skal til evig Tid.

Og hvert et Brudepar,
som nu er til, har været
saalænge Livet var.
Naar Hjerter omt mod Hjerter slaa,
har Lykken de begæret
for evigt at bestaa.

III.

Bore Skæbner er Skum
 paa det værendes Bugg
 mellem Mørket og Mørket, det yderste Rum.
 Dog med Djet i Dugg
 og med Djet i Blød
 vil vi takke for Livet fra Dæmring til Død.

Vi vil juble mod Sky
 for det Elskovens Bærf,
 at den evige Barndom i Tiderne bor,
 det udødeligt ny,
 hvori Troen er stærk
 paa en Trolddom af Lykke for Hjerte og Jord.

Og et Leve for hver
 som i Dagenes Færd
 holder Elskovens Farver i Skjold og i Flag!
 Hil den Ungdommens Blød,
 som gaar fri for vor Død!
 Gid den brænde til Jorderigs yderste Dag!

Under Lindene paa Engen.

Efter Walthar von der Vogelweide.

(Walthar levede ca. 1170—1230. Dette Digt, som han lægger sin Elskede i Munden, er sandsynligvis skrevet før Mar 1200).

Under de Linde-
 træer hist henne
 i Engens Græs vi sammen laa.
 Der kunne I finde,
 hvor vi tvende
 knækkede Blomster og grønne Straa.
 Dybt i Skovens Dale klang
 — Tandradei! —
 Nattergalens søde Sang.

Hen bar min Fod mig
 til vor Tue.
 Der fandt jeg allerede ham.
 Der tog han imod mig
 — høje Frue! —
 saa aldrig jeg sødere Lykke fornam.

Ænsjed han mig? Ja, mangelund!

— Tandaradei! —

Ser I ikke min røde Mund?

Der havde han redt

af Blomster smaa

et Hvilested for sig og mig,

saa hver maatte leet,

der siden det saa,

om nogen kom gaaende denne Vej.

Det paa Roserne man saa'

— Tandaradei! —

Stedet, hvor mit Hoved laa.

Vidste en anden,

at han var blevet

hos mig — af, hvor skammed jeg mig.

O, hvordan den

Stund blev fordrevet,

ingen maa ane, kun han og jeg

og den lille Fugl, vi saa',

— Tandaradei! —

den sit Næb vel agter paa.

1905.

1901

Aræ-Tammesen i Morgenstemning.

Hur æ Maarer endda er skjønn om æ Sommer,
 naar æ Soel kommer
 aa gir Kulør
 te Mark aa Moold aa Bakker aa Daahl!
 Æ Kufmand maa kuff, aa æ Kof maa gaahl —
 di ka mærk', te Worherr er i godt Humør.

Æ Daagg ligger blank omver Engg aa Awwer
 aa all' Guds Gamwer.
 Bipper aa Stjælf
 ræffer sæ hötter aa hötter op,
 som om di trom, te æ Rjahr aa æ Top
 sku aller faa Plads under Buunmands Bjælf!

A ska altid tidle op for aa taahl
te Piger aa Kaahl
aa sætt dem i Værk.

U Kaahl di gaaver aa puster aa rækker sæ,
saa hver en Seen' i djer Fjæs fortrækker sæ —
æ Piger skulier djer Maww me' djer Særk.

A gaar somtid udd i æ Njorres aa stalker,
destaand di malfer,
aa praater en Graan
me' æ Piger — saa gaar djer Arbejd saa rask,
for kommer di tidle op aa er dwask',
fa di 'jar sidd aa sown me' æ Batt i æ Saand.

Saa gaar a laangš me' Diger aa Groov
aa seer te' de', der er minn tehoo :
U Stro er laangg,
æ Bipper er taangg,
æ Fowwl di sjonger, som om di holdt a' mæ,
men Njahr dem stæler di Fannen ta mæ.

Aræ-Tammescen og Bordbønnen.

Den Daa, da Per Wollesens Dg bløw funden,
 war hans Aoen' herhenn aa saa hinner Unden.
 Du finder hind nok, æ tølv Dispunds Klæp,
 saa helle som en Engel aa saa dum som en Hwilling —
 føst saa aad hun en hal' Fad Billing,
 aa saa aad hun en Bols saa laang som mi Kjæp.
 Naa wal bekom hind! A er laant fræ gjerre,
 aa heller ett saa faale slem te' aa ærre,
 men de mangelt sgu blot, te æ forbannede Tøw
 sku kumm aa lær' mæ, huddn a ska løw.
 Se æ-føst gif 'ed godt: hinner Sludder slæver
 me' Wind aa Vejle en Gaang imell,
 men ingenting, der te mæ ku hæld',
 saalæng' hun haaj travl me' aa stapp hinner Kjæver.
 Men de' sæk da End', aa me' Nø' aa Ræpp'
 haaj hun tygged aa æ Mul' aa war færre me' aa ræpp',
 far hun saah: „Ja — no er der funks jen Ting, a fattes.“
 „Er der de'?“ sward a saa. „Hwa' er de' da?“ a spowr. —
 „En Tak te' Worherr fræ æ Mand i æ Gaard.“ —

Men a vil sgu hwerken snevves heller krattes.
A sward i æ Gall: „A ska Sngren knas'mæ
nok takk Worherr te' den Ti', de ka pass' mæ,
aa du faar sgu howw, te du er i Bøj.
A veed nok, te du takker for hwer Gjør, du faar,
a takker ett meer end en Gaang om æ Nar,
men du æder sgu osse manne Gaang saa møj.
Du ska ett sidd saa skjelle aa saa helle aa saa drøm —
de raager ett dæ, hwa' vi ander bestiller!
Du tykkes wal, du ligner Worherr hans Billed,
aa saa e' du sgu ett and't end Laar aa R . . .“ —

Hun re'ft sæ aa ræpped aa slu' Ros aa sukked
aa skrusselt a' Ste', aa æ Dar bløm lukked.

Kræ-Tammesen fæster Pige.

Kræ-Tammesen:

Hør Søren! A vil stræv' aa faa mi Grind' forretted:
 Vi er lig' i æ Daww kommen av me' wor Piig —
 hun haaj gon aa luffed for møj om æ Nætter
 ve' Hans Peder Plynstrups Kalgaard-Diig.
 A vild' knusendes 'jar ha stej di Dætter.

Søren:

Vi ka snak om æ Sager, Kræ-Tammesen! Sæt da!
 Naa saa er Kræ-Hansens Trine re'st fra da —
 ja, a vidst' no nok, te æ Løs war tyf,
 men a trow, hun haaj faa't 'ed derved' i æ Bakker
 ve' ham den toovle Stomagerplyf.

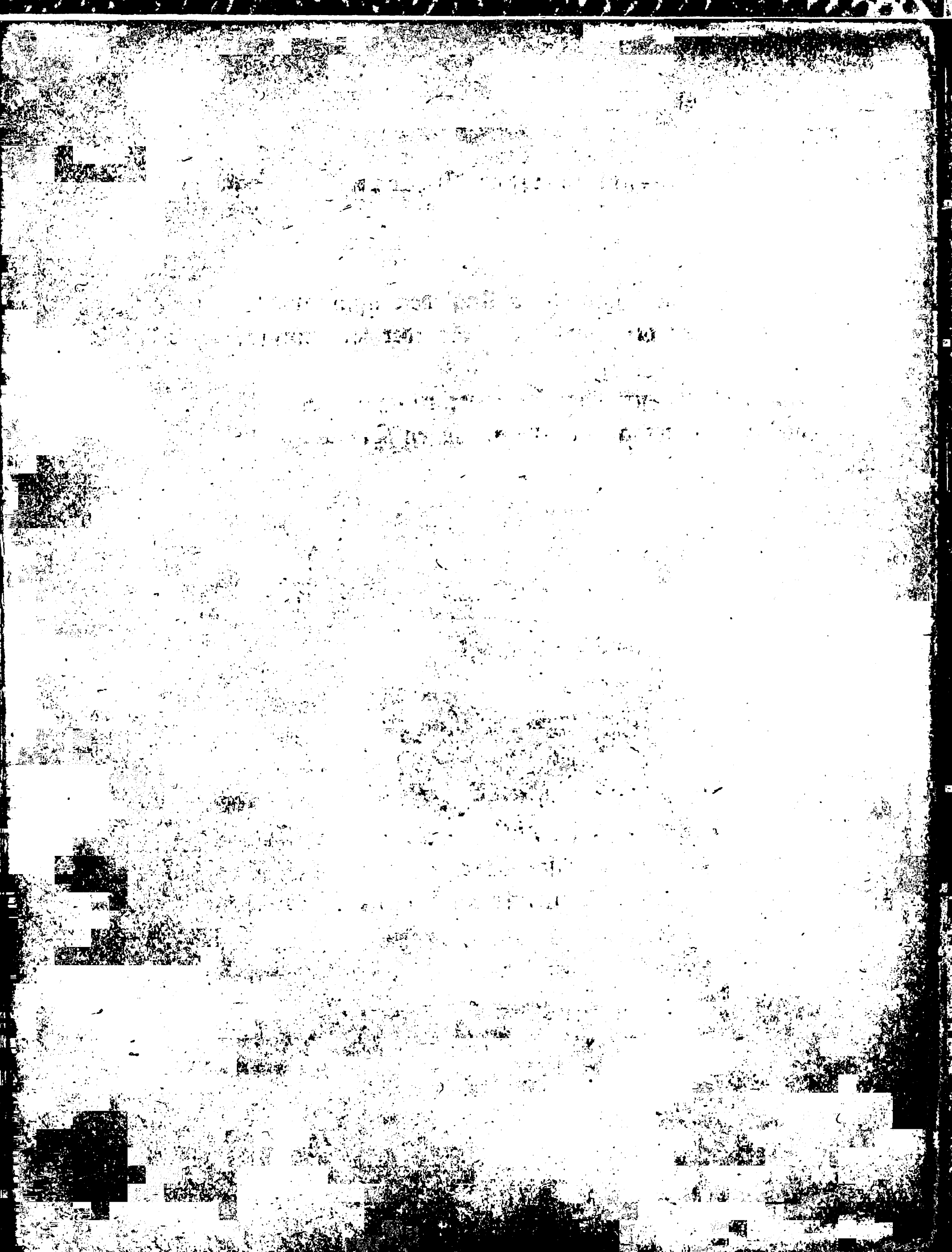
Kræ-Tammesen:

Nej gu haaj hun ett. Hun haar sjel bekjend',
 te Hans Peder Plynstrups Kaal haar rend'
 aa fjanted me' hind, den rø'skjægge Rakker.

Ne=fo'st vild' hun ett vær' ve'ed, æ jølle Skidt,
men en Daa, lig' far vi sku te' aa ombygg
æ Staald, saah a te' hind, frank aa frit:
„Enten er du tyf, heller osse haar du Trommsbygg!“
Hun blom bleg om æ Nev, aa me' Wand i æ Nivw
swaard hun: „Ja de' hjælper wal ett aa hvw!
De' er osse kysom, te en ett ka læ vær'
aa flanni me' di forbannede Anæjtt,
for huddn en saa læ'r si Klæjmoler skjær',
jaa ka di sgu find' hver Stropp aa hver Hæjtt!“
— Naa, væk er hun kommen den triddi September.
Ka a stec di Dætter te' den fo'st November?

---

forklaring

til indse Ord og Talemaader.

- Side 19: Skylden = Underlaget for Husmuren.
 Tordenkræppe = Burre.
 Knabret (knabvere) = nubret, ruslet.
 Dræven = ensformig Stemmelyd, slæ-
 bende Stemme.
 Agertorn = „Krageflo“.
- Side 20: Struge = Hvæsjespaan.
 „Hæl“ = Tøjrepæl.
- Side 22: Uvejrs hatte (specielt Tordenhatte) = den
 øverste solbeskinnede Del af Klodeskjer.
 skjare = faste Skær.
 Slagel (Slagvol) = Slagtræ (Blejlslagel).
- Side 32: dogrende = sløv, sløret (maasse af dugget).
 (Dogrehoved = Halvtosse, glemjom Person).
- Side 34: Klør-Attenben = Tusindben.
 Tvestjært = Drentvist.
- Side 36: Knage = Haandtag (paa Le).

- Side 52: Kræ-Tammesen = Kristen Thomsen.
- Side 53: skulter = gnider.
stalker = stavrer omkring.
- Side 54: Unden = Middagsmad.
Klæp = egentlig en stor, fed Hal.
ærre = drille.
- Side 55: snevæs = næses.
i æ Gall = i Hidsighed.
Sngren = Surrogat for Djævelens Navn
i en Ed, vistnok stammende fra „den
slemme Sng“.
Gjom = Givt (af give), Foder.
drom = Lysten (om Hunkatte).
- Side 56: stej = stedt, sæstet.
- Side 58: krael = rode.
krevvel = halt (af Krøbling).
skawed = gnedet af Seletøjet, saa Huden
er slidt.
menn di ku spring = alt, hvad de kunde
løbe.
omfind = brunstig (Ro).
- Side 59: ølle = elleve.
-

Indhold.

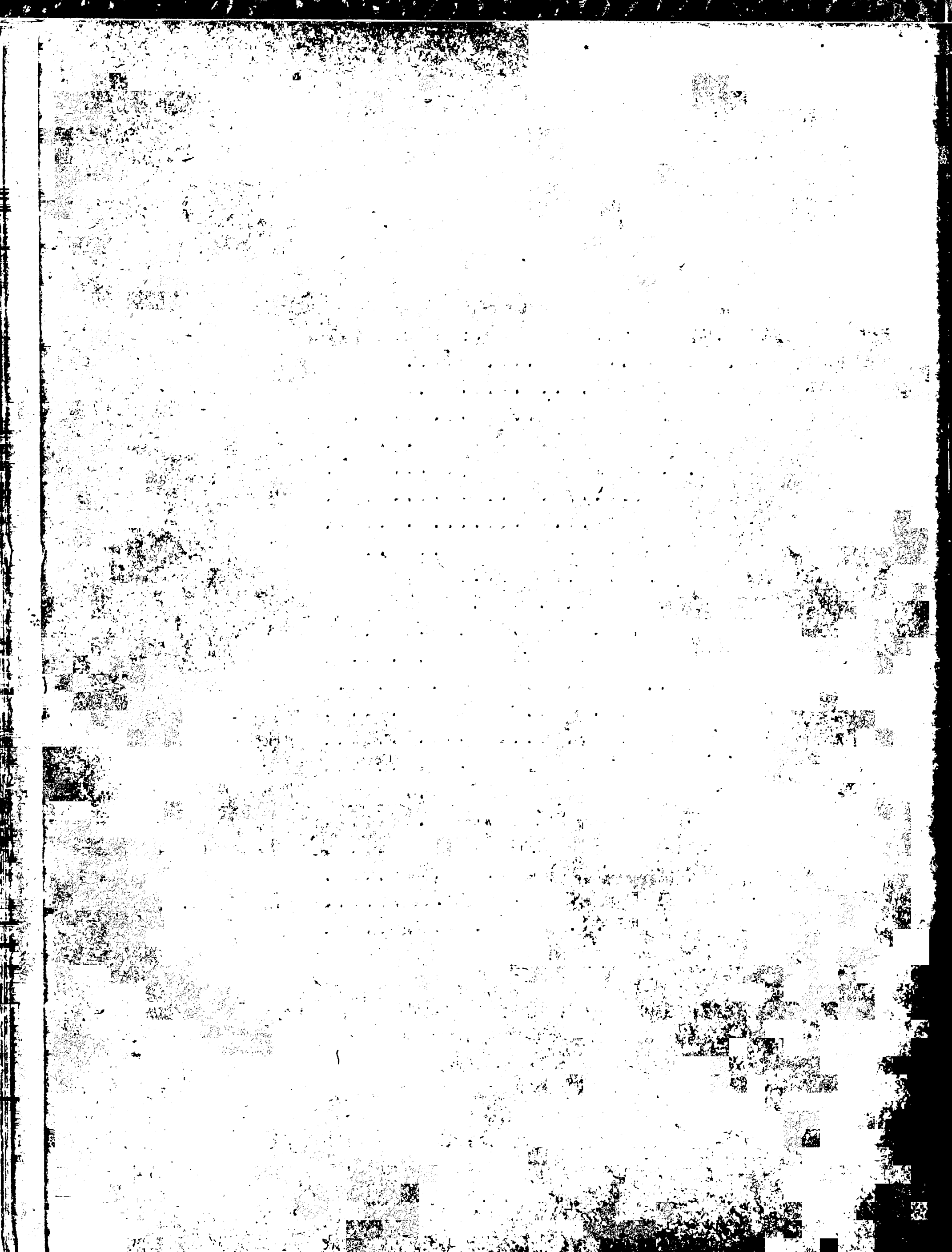

	Side.
Strandvalmue	5
Vinternat	8
Vesterhavet	10
Maj	12
Stille Midnat	15
Bed Fjorden	18
Østerjømmer	22
Staden i Østerled	23
Ø Cirkus	25
Reformatoren	28
Nabostjerner	29
Jens Højby	30
Jesper Blommand	42
Vi bygger	45
Bryllupsviser I	47
— II	48
— III	49
Under Lindene paa Engen (Overs.)	50
Aræ-Tammejen i Morgenstemning	52
— og Bordbønnen	54
— fæster Pige	56
— i Vorherres Haand	58
Forflaring	61

Titelblad, Tegninger og et Træsnit af Forfatteren.

ham i Stand til at optage det grufulde og det sublime i sin Digtning. I hans „Sagn“ med den ganske ubesmykkede og uformildede Gru er der mere af Folkevisens barbariske Overtro end ellers i moderne Efterligninger. Og som man her mærker hans Kendskab til Folkesjælen i en ur-oprindelig og uaffilet Støbning, saaledes bærer hans Digtning ogsaa andre Spor af at staa den store Natur nærmere end det meste af vor Lyrik. — — (Harald Nielsen.)

„Nationaltidende“: — Trods sit beskedne Ydre rummer det lille Hefte megen god og ægte Lyrik. — — Der er baade Tankeindhold og en undertiden ret overraskende Originalitet i Thøger Larsens Digte. — — han er noget for sig, hans Sang har Særklang, hans Vers lyder ikke som de andres, og hans Udtryksmaade er hans egen. — — Meget originalt og betagende i sin Uhygge er Digtet „Sagn“ om det udøbte Barn. Og hvor friskt og nydeligt besynger han ikke „Det grønne Foraar“, hvor malende skildrer han ikke „Augustnat“. Maaske det smukkeste og inderligste . . . her i Samlingen er det, der hedder „Ved Vinduet“. . . . Der er ikke skrevet mange smukkere Digte i de sidste tyve Aars danske Lyrik. — — (B. F.)

„Social-Demokraten“: — — Lige saa uanselig som Bogen er, lige saa smukke og ægte er Versene. — De aander virkelig en uforfalsket Muld-Duft, en troskyldig Hengivelse i Naturen, en forelsket Trang til helt at smelte sammen med den. — — Læg Mærke til den Friskhed, den Finfølelse og Farvesans, hvormed Thøger Larsen kan gengive Stemninger i Naturen paa vekslende Tider af Døgnet og Aaret. F. Eks. en Høstnat . . . et Vinterlandskab . . . en Foraarsmorgen

... eller endelig — med Frygt for at citere for meget — en Sommermiddagsstund. (C. E.)

„Nakskov Tidende“: — — Trods sin beskedne Fremtræden er den lille Digtsamling af den ukendte Debutant af virkelig stor Interesse. — — nu og da vil man ogsaa forundret studse over Vers af en egen frisk og oprindelig Dybde og Skønhed, der hæver sig højt op over Debutanters og Dilettanters Arbejde. — — Med Forkærlighed taler han om „de ensomme“, men han gør det med en egen muldstærk Fortrøstning. — — „De ensomme“ klarer sig nok, saalænge de bevarer deres Kærlighed til Jordens Liv. Dette er Thøger Larsens Evangelium, paa hvilket han ofrer alle sine glødende Kærlighedssange. — — „Jord“ skal man læse! Dens Forfatter er virkelig en lyrisk Digter. (Axel Thomsen.)

„Roskilde Tidende“: — — Det er smukke, friske og kraftige Vers, Hr. Thøger Larsens lille Bog „Jord“ indeholder. — — I det hele taget maa det siges, at der er meget faa Digte i denne Bog, som man ikke faar kær, naar man har lært dem at kende.

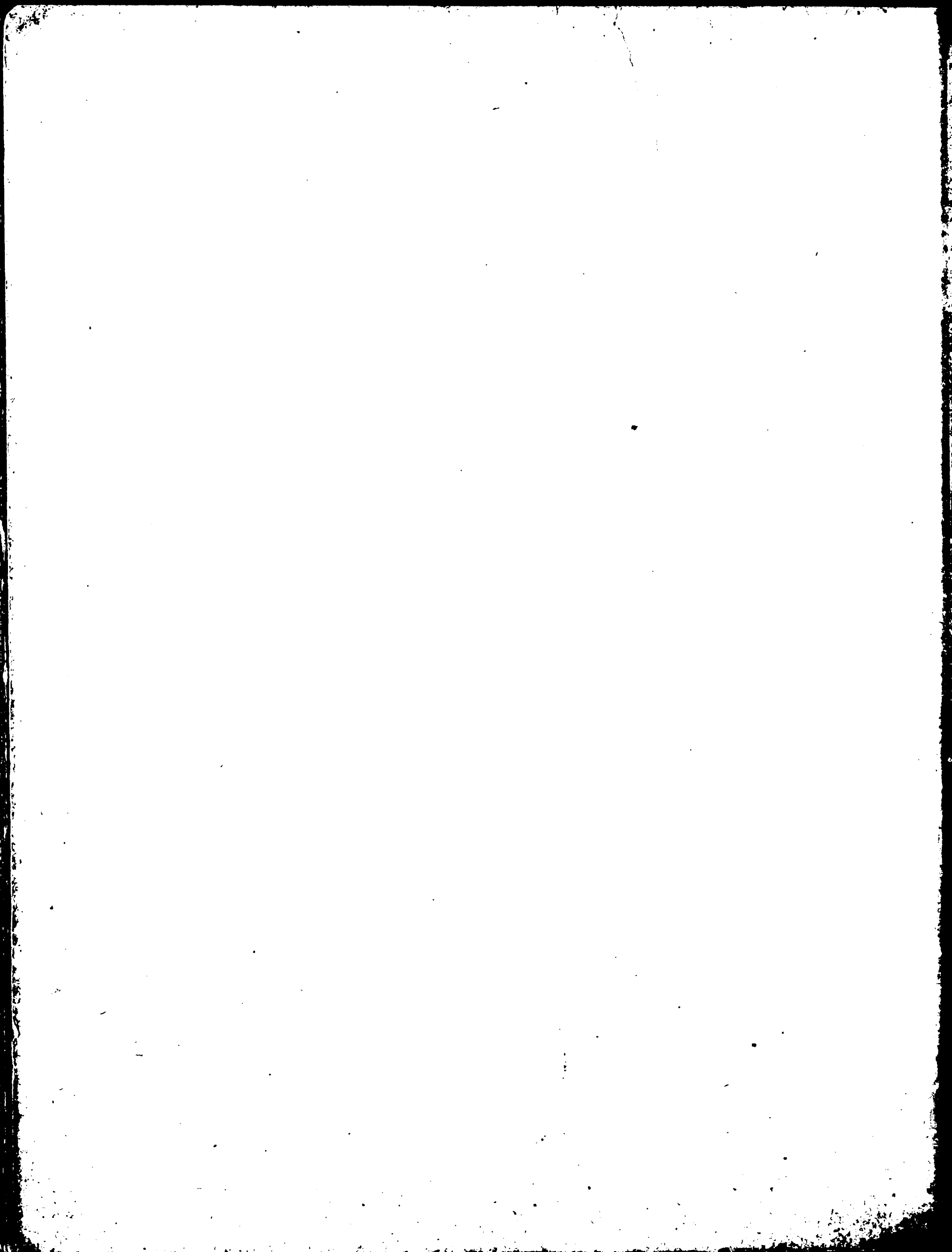
„Østjydske Folketidende“: — — Det er Muldet og Muldets Børn, Naturen og dens Yngel, Livet og dets Børn, Jorden og alt, hvad den føder, som „Jord“ er skreven om. (Anton M. Jensen.)

„Ringkjøbing Amts Avis“: — — Hvert Digt aabner en Udsigt, en Tanke-Synskreds, saa der udfolder sig Billede paa Billede, herlige og smukke Billeder fra vor Jord.

„Løgstør Folkeblad“: Der gaar en sund Tone gennem alle disse Digte, hvoraf enkelte er rene Mesterværker.

Folio 9338

Amesbury No 197/82

